

καὶ Μαρομένην Γαρδένιαν—ή Ἐλλήνις μὲ τὸν Χορδονεφάλον—ή Γόρδολα τῆς Βερετίας μὲ τὸ Μαγευμένον “Ἄθος, Γηραιὸν Νεῖλον, Διακούθεσσαν Ἀροακαΐδα, Ναντοπόνιαν τὸν Μεσολογγίου καὶ Αίμαλίαν Εἰμαρμένην”—τὸ Χρυσοῦν “Ονειρον μὲ τὴν Διακούθεσσαν Ἀροακαΐδα, Ἐλλῆνα καὶ Ἑλληνικὴν Ναναργήδα”—δὲ Φιλοτρόπος τῆς Θαλάσσης μὲ τὴν Ειμαρμένην καὶ Ἀρθος “Ἀνθέων”—τὸ Βυζαντινὸν Ἀρδόνι μὲ τὸν Λευκονόμαρτον Ἀγριαλόν, “Εασινήν” Εσπέραν, “Ἀρροστεφανώμενό Κέμα, Ἀγνυσότον Φούριον καὶ Δαρφοτεφερή Σημαλαν”—τὸ Περισσοτέλη Καρδάνια μὲ τὴν Ἡρωΐα τῆς Μακεδονίας, “Ονειροπόλον Θυρεατίν, Δοξασμένην Ἑλλάδα, Μακεδονικήν Ἐλπίδα καὶ Μικρὸν Ποδηλάτην”—δὲ Μαρονίαν δὲ Λασὸν μὲ τὸ “Αστρο Κονυλάμι, Αδρανίαν τὸν Ηηλίον, Ἰδιότοπον Ξανθούλαν, Διακούθεσσαν Ἀροακαΐδα καὶ Ορεινὸν τῆς Ἀλβανίας—ή Παιδικὴ Ἀνάμνησις μὲ τὸν Ριγολέτον”—δὲ Σηταχωμένος Ποντικός μὲ τὸν Ἰππότην τὸν Λευκονόμον Ορέων, Μηρίζαν, “Ἀπιστόν Νικηρα καὶ Νόντα τῆς Καστέλλας”—τὸ Ἀρθος τῆς Εὐαισθησίας μὲ τὴν Δαρφοτεφερή Σημαλαν, “Εμμεράλδαν, Εασινήν” Εσπέραν, Γλυκὸν Φιλάκι καὶ Ψυχικὴν Τρικυμιαν”—δὲ Κυματοθραύστης τὸν Εὐελένον μὲ τὸ Εθνικὸν Ονειρον, Βαμὸν τῆς Ἐλευθερίας, Ζήτω ἡ Πατρός, “Ἐξδόσαν τὸν Φαλήρον καὶ Λάτρην τὸν Ἀπέλρον.

Νὰ μεγαλώσω θέλησα τὸ κράτος μου δὲ τάλας Κ’ ἐμπρός ἀπὸ τὸ στέμμα μου φύσσογεν ἀπλοῦν [χολλών].
Μὰ χώρας δὲν ἀπέκτησα ἀπ’ ὅσας εἶχα καὶ [ἄλλας]
Φυτὸ μονάχα φύτεψα στοῦ Νείλου τὸ γιαλό.
Ἐστάλη ὑπὸ τὸν Ἐθνικούν Δαράφου

527. Δεξιγγειρός.
“Ἄν ἀρνηθῆς δύκο φορές,
Χωρὶς νὰ κάμης ἄλλο τί,
—Δὲν σου τὸ λέγα χωρατά,
Θὰ κάμης τίποτε..Γιατί;
·Ἐστάλη ὑπὸ τὸν Ζήτα η Μακεδονία

528. Στοιχειόγγειρός.
“Οπως εἴμαι θὰ σὲ κάνω
Νὰ πετάξῃς στὰ ψηλά·
·Ἐνα γράμμα δὲν μου ἀλλάξης,
Θὰ σὲ ρίξω χαμηλά.
·Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ελληνικῆς Τεμήσεως

530. Μωσαϊκόν.
·Η Διαπλασίας δαστάζεται τοὺς φίλους
τῆς: Αἴρων τὸν Βερμόν (οὗ), τὰ Παιδικά
Πινεύματα εἶνε ἔκτες Διατανισμῶν ἡ ἐπί-
στολὴ σου μὲ ὑπερυγαριστήσεις· βλέπεις δὲ τὶ
συνιστᾶ σήμερα τὸ ἀπορόν σου·) Κυματο-
θραύστηρ τὸν Εὐελένον, Μικρὸν Σουλιώτην
(ποτὸν φολαδόν ξήσεις;) Φιλοπάτριδα Ελ-
ληροπονίλαν (αἱ αδελφαὶ τοῦ Ἀνανία σ’ ε-
χαριστοῦν θερμῶς, ποὶ ἐνθυμήσης νὰ τὰς συγ-
χαρήσῃς διὰ τὴν ἔστρητην τῶν) Ἀγγελον Ἀδρε-
γειρόν (δὲν ἀμφιβάλλω, δὲ τὴν ἀπογευματινὴν
αὐτὴ θὰ ἡτο ωραιοτάτη· σ’ εὐχαριστῶν ποὺ
ἔφορτνισες καὶ δι’ ἐμέν) Γαλήνην (εὐχαριστῶν
διὰ τὸ ωραῖον δελτάριον) Ἀλκιμον Νεότης
(ἔστειλα: πρέπει νὰ τὰς ἀποδώσῃς;) Νυκτερινὴν Δόδοσον (βέβαια ἀπὸ τὸν 98ον)
Ποντικάδα Αὔραν, Φιλοβον τῆς Θαλάσσης
(αἱ προτάσεις εἰς τὸ προσεχές) Χορδοφε-
ναλόν (εὐχαρισταὶ καλὴν ἐπιτυχίαν) Νόντα
τῆς Καστέλλας, Ιορ τὸ Εὖσμον (ἡ Ἀσκητὸς
σου ἐλάφη, ἀλλὰ δὲν εἶνε δύνατόν νὰ δημο-
σιευθῇ· δημοσιεύονται μόνον ἐπὶ τῶν στελ-
λομένων διὰ τὸν σχετικὸν Διαγωνισμὸν) Ἐ-
σπερινὸν Ρεμπασμόν (μὴν ἀπελύσεσαι· κάτι
θα γινή καὶ εἰς τὸ μέλλον) Δούμισον τὸν
Σαλάνων (ἐγνεῖς καλά; πολὺ σ’ ελυπ-
θητα· διὰ τὴν πλήξιν σου, ἀλλὰ τί νὰ σου
κάμω, ποὺ τὸ φύλλον δὲν ἡτο τὴν ἡμέραν ἐ-
κείνην ἔτοιμον) Κρομπεπλον Ἡώ (βέβαια,
ὅταν τὸ σπιτί εἶνε πολὺ κοντά καὶ ἀδειανό,
ἡ μετακόμισις γίνεται μὲ μεγαλητέραν ἔξ-
εστιν) Ἐρυθρόν Προσοσπετόν (ποὺ δὲν στέ-
κεται μίαν στιγμήν;) Ἀρθος Ἀρθέων (νάι,
βλέπω πόσον μὲ ἀγαπᾶς· κ’ ἔγω σὲ ἀγαπῶ
τὸ ίδιο) Ἡλιόλουστον Πλωτάν (ἔχει καλῶς)
Βρογτέν τὸν Διος (μὲ γειδὸν τὸ νέο σπίτι)
Κάδους (ἡ ἐπιτοιλὴ συγχαριτούμενη ἀπίζω
νά μου γράφεις συγχάρη) Σόλονα. I. K. (νά μου
φιλήσης τὴν Θέμιδα καὶ τὴν Ἰριδα· πολὺ ὡ-
ραῖα δύνατα ἔχουν αἱ ἀδελφαὶ σου) Ἐπτά-
μινον Ποδηλάτην (ἔστειλα καὶ πάλιν εὐχα-
ριστῶ;) Κάτσος-Βοστό (νάι, ἔχει καλῶς· ἀ-
σθοῦ ἔστειλες τὰ τρία αὐτά τετράδια καὶ ἔγω
δὲν τὰ ἔλαβα, δρείσεις νὰ ἔναστείλης) Γορ-
γόφερην Νίκην, κτλ. κτλ.

Ἐτις δύσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 20ην
Σεπτεμβρίου οὐαπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.
Τὰς ἀρχὴν καὶ πάλιν εὐχαριστῶ τῶν
ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα ὀρ-
χαῖου σφοδροῦ:
·Υρανίων, ἀλλότριος, βραδύς, ἀρχή, ἐγ-
κρατής, δούλος, κάθητος, ἀμάθης.
·Ἐστάλη ὑπὸ τὸν Ελληνικὸν Πνεύματος

534. Ἀκροστιχὸς ἐξ ἀντιθέτων.
·Τὰς ἀρχὴν καὶ πάλιν εὐχαριστῶ·
·Ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα ὀρ-
χαῖου σφοδροῦ:
·Υρανίων, ἀλλότριος, βραδύς, ἀρχή, ἐγ-
κρατής, δούλος, κάθητος, ἀμάθης.
·Ἐστάλη ὑπὸ τὸν Ελληνικὸν Πνεύματος

535. Φωνητογόλιτον.

τ-σ-κ-τν-σν
·Ἐστάλη ὑπὸ τὸν Ονειροπόλον τῆς Δόξης
536. Γρῖφος.

ος ος ος ος
·Ω 9,30' τι : Χρί^{τη}
ξέρω ος ος ος
ος ος ος ος
ος ος ος ος
ος ος ος ος
·Ἐστάλη ὑπὸ τὸν Ιππότου τὸν Δευκίνον Ορέων

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Αστηρίσεων τὸν φύλλον 33.
413. Ιάννασσα (ἢ, ἀνασσα.)—414. Ρόμπο-
βομβος-κόρδονος—415. Κλεωναλ-Κελανών—
416. Παραχόρημα (παρὰ (s), χρῆμα.)—417.
ΑΛΑΣ, ΠΑΡΑ, ΑΔΑΜ (σκΑΠΑΝη, Πο-
ΛΑΔης, ΤΑΡΑς, σηΣΑΜον.)

418. ΚΥΨΕΛΟΣ 419. ΧΡΟΝΟΥ ΦΕΙ-
ΔΑΟΚΟΩΝ ΔΟΥ (Χρηστός, Ρά-
διος, “Ολδιος, Νη-
ΕΥΜΑΙΟΣ νευία, Ομόνοια, Υ-
ΝΙΚΗΤΑΣ γειτα, Φρόνιμος, Εσ-
ΣΟΑΛΟΜΟΣ λογία, Ίδρυμα, Δό-
ΣΦΙΣΜΑ ΣΩΝΕΙΑ ξα, “Οζω, Υγρόν.)
420-422. 1. Κρ-
ρη, 2. Η μέλισσα (είμαι λύστρα) 3. Τάλα-
τον. — 423, Οδύ ό πλοιος ἀλλ’ ἡ ἀρτη
εύδαιμονας τοὺς ἀνθρώπους ποιεῖ. — 424. Επ-
τῶν μικρῶν τὰ μεγάλα (έκτον - μικρόν τά-
μερα λα).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Γ’ Η λέξις λεπτὰ 10, διὰ τὸν συνδρομηταῖς πατέρων 5 μόνων ἀπό την ιανουαρίαν τοῦ 10 λέπτων 5 διὰ τὸν πλούτον τῶν 10 πληρόνων τὰς δύο λέπτες.

Πληροφορῶν Εθνικήν “Αμύναν δι τὸν θέλω
διαχωνισθῆ περὶ πρωταίων εἰς προσεχές
Δημοφήφισμα Φεύδωνύμων. Επὶ τούτῳ πε-
ρακαλῶ θερμῶς πάντας ἀγαπητούς συνα-
δέλφους συνδρομηταῖς φιλῆς Διαπλάσεως
σπῶτες διεργίσθωσαν ήμετέρου Φεύδωνύμου
κεκτημένους τούλαχιστον πρωτεῖα εἰς... θη-
μούσευσαν ἐκλογικῆς προκηρύξεως. — ΙΜΝΟΣ
ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, θυμοφήφισμα περὶ πρω-
τεύσεως εἰς δημοφήφισμα ἐφετειών Φεύδωνύμων.
Καὶ ἡ ὄμβρελλα τῆς κυρίας
Τίγηνς γαντζώνεται φυσικά
εἰς τὸν θάνατον τῆς διδασκαλίας,
εἶχε τούλαχιστον πατέλην την πολλά
τουφένεια καὶ πιστόλες μέσα ἀμάξι·
— Πώς, πολλὰ τουφένια καὶ πιστό-
λεσσα κυρία Σούμανων, η Ἰαπωνέα Η-
λιοπρόσωπη, μαζί μὲ τὸν κ. καὶ τὴν κυ-
ρίαν Κορυρός, ἀναβαίνουν εἰς τὸ ἀμάξι.
Καὶ ἡ τορέλλα τῆς κυρίας
Τίγηνης γαντζώνεται φυσικά
εἰς τὸν θάνατον τῆς διδασκαλίας,
εἶχε τούλαχιστον πατέλην την πολλά
τουφένεια καὶ πιστόλες μέσα ἀμάξι·
— Πώς, πολλὰ τουφένια καὶ πιστό-
λεσσα κυρία Τίγηνης! Αν ἔχουν πόδια
χαχαγίζει δι τὸν θάνατον την πολλά ποδιά!
— Α! ἄ! εἶχε οι Φεύδωνύμοι!
φύγουν Φεύδωνά-Πόδια! Νά, αὐτό!

— Ελα, Μπώμπη,
φίλανε! λέγει ο βασι-
λεὺς τῶν Χοιρουμηρίων·
μὴ μᾶς κάγης τὸν πα-
λαδό, καὶ μὴ λές πολλὰ
ἀστεῖα! Οταν πηγαίνω
γὰ διασκεδάσω, μήπως
φίλανε! λέγει ο βασι-
λεὺς τῶν Χοιρουμηρίων·
μὴ μᾶς κάγης τὸν πα-
λαδό, καὶ μὴ λές πολλὰ
ἀστεῖα! Οταν πηγαίνω
γὰ διασκεδάσω, μήπως
φίλανε! λέγει ο βασι-
λεὺς τῶν Χοιρουμηρίων·
μὴ μᾶς κάγης τὸν πα-
λαδό, καὶ μὴ λές πολλὰ
ἀστεῖα!

— Εύχαριστως θεριδώς Λάτρην τὸν Απειρόν
καὶ Υμνον τῆς Ελευθερίας διὰ τὰς
εὐχάς των. — Εξέδρα τὸν Φαλήρον.

Εὐχαριστοῦσα τὸν Διπλωμάτην, συγχαρεί-
σαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς εἰκόνος του. — Αγγελος τῆς Αγάπης.

Γλυκοσπάζομεν καὶ θερμοσυχαριστῶ προ-
σφιλη Εασινήν Εσπέραν δι ειλικρίνες
εὐχάς της. — Γλυκεστία Ελλάς.

Εὐχαριστοῦσεν Λάτρην τὸν Απειρόν καὶ
Υμνον τῆς Ελευθερίας διὰ ταχείαν τῆς εἰκόνος του.
Δικηγόροι Νεαλαίας καὶ Συνδρομητῶν.

Της φιλοτάτη μου Φιλογέρο τὸν Βοσκόν:
·Ως δειγμάτης τῆς φιλας μας σοιστέλλω
ἀντὶ ἀλλού—χιλια γλυκά-γλυκά φιλιά. — Η
φιλησουσ ἐξ Ἀνδρού.

Συγχαίρω τὸν εξαδελφόν μου Νικόλαον
διὰ τὰς εἰς τὸ μανδολίνον προσόδους
του. — Ενοσμον Κρήτην.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΣΤΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ως τὸ πατέριον παιδικὸν περιοδικὸν σύγχρονα, ἀλληγορικόν παιδικὸν πε

πλήθος πολὺ καὶ φαιδρότατον, μὲ ροῦχα λαμπριάτικα, ποῦ ἐγέμιζε τοὺς σημαιοστολισμένους δρόμους καὶ ἐπήγαινεν εἰς τὸν λιμένα, διὰ νὰ παρερεθῇ εἰς τὰ ναυτικὰ πειράματα τοῦ κ. Πλάωμπ, τὰ δόπια ἐλάμδαναν τὰς διαστάσεις ἔθινακῆς πανηγύρεως.

Σᾶς ἀφίνω νὰ φαντασθῆτε μόνοι σας, ἀγαπητοῖ μου ἀναγνῶσται, τί χειροκροτήματα καὶ τὶ ζητωκραυγὰς ἔκαμεν ἐκεῖνο τὸ συμπαθητικὸν πλήθος, δταν εἶδε τὸ ἄμφιον νὰ περγᾷ τὰς λεωφόρους, συντροφευόμενον ἀπὸ ἕνα ζέβρον, τὸν δποῖον ἐκαβαλλίκευεν ἕνα ἀγοράκι, καὶ ἀπὸ ἕνα ἐπιποπόταμον, ποῦ εἶχεν ὡς ἀμαζόνα μίαν χαριτωμένην μικροῦλαν. Ήτο παταγώδης καὶ ἐπιτυχία μας.

Ἐγίνεν δύος σωστὴ ἀποθέωσις, δταν

προσθέσατε, δτι ἦτο καὶ κωφὸς σὰν... κουφοῦλιά.

— Αμα εἶδε τοὺς καλούς του φίλους τῆς Συνηθρόσουπας νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὴν σκιάδα μὲ ἔνα ἵπποπόταμον, δὲ ποῖος τοὺς ἀκιλούθιούσε σὰν τὸ σκυλάκι, ἐτραβήθη ὅπισω ἀπὸ τὴν κατάπληξίν του, ἀλλὰ μὲ τὸν ὄρμην, ὥστε ἐμπέρδευσε τὸ πόδια του εἰς τὰ καθίσματα, καὶ παταράκι! ἐσωροκούμαριάσθη ἀνάσκελα, μέσα εἰς τοὺς καναπέδες καὶ τές πολὺ ώρόνες.

Η κυρία Τζίνη, ἡ κυρία Σούμανων καὶ ἡ Ἡλιοπρόσωπη, μὲ τρομαγμένα ἐφωνητά, ἐτρεξαν νὰ τὸν βοηθήσουν, κατωρθωσαν νὰ τὸν φαρεύσουν κάτω ἀπὸ τὰ καθίσματα, καὶ μὲ πολὺν κόπον τὸν ἐστησαν ὄρθιον εἰς τὰ πόδια του.

Ἐντυχῶς δὲν εἶχε σπάσῃ τίποτε μὲ τὸ πέσιμον μόνον τὰ ἐνδύματά του είχαν γεισθή ἀπὸ σκόνην καὶ ἡ δωράια περρούκα του εἶχε στραβωθῆσαι καὶ κωμικήτατα. Η κυρία Τζίνη τοῦ τὴν ἔβαλεν εἰς τὴν θέσιν της, ἐνῷ ἡ Ἡλιοπρόσωπη ἔξεσκοντας τὰ ροῦχα του μὲ τὸ μαγδύλιο τῆς καὶ ἡ κυρία

(Επεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ
(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Γ. Τεσμιέω)

ΟΙ ΔΥΟ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΙ

Τὰ πολὺ παληὰ καὶ περασμένα χρονιαὶ ἔζουσαν εἰς τὴν Περσίαν δύο ἄνθρωποι, καὶ ὅλος ὁ κόσμος μ' αὐτοὺς εἶχε νὰ κάμη, διὰ τὴν μεγάλην φιλαργυρίαν των.

Ἐλεγαν δλοι καὶ ἀνέφεραν τοὺς θησαυρούς, ποῦ ἐκεῖνοι οἱ δύο φιλάργυροι ἐμάζευαν καὶ ἔκρυθαν μέσα στὰ ὑπόγεια καὶ τοὺς κρυφοὺς κρυψώντας των. Ἰσαν δύος καὶ οἱ δύο τόσον ἀπεριποίητοι καὶ κούρειάρηδες, τόσον παραδόπιστοι, ὥστε κανεὶς δὲν τοὺς ἀγαποῦσε. Ἀπ' ἐναγτίας δλοι τοὺς ἐπεριφρούονταν.

Ο ἔνας εἶχε ὄνομα Σφιχτοχέρης καὶ ἐμενεὶς εἰς τὴν Κούφαν· τὸν ἄλλον, τὸν μεγαλήτερον στὰ χρόνια, τὸν ἐλεγαν Τσιγγενέ, καὶ ἦτο κάτοικος τῆς Βασσόρας. Ἐγγνωρίζοντο ἐκ φήμης, ἀλλὰ, ἐπειδὴ δὲ καθένας των ἐνόμιζε τὸν ἐντόν του ὡς τὸν μεγαλήτερον φιλαργυρὸν τῆς οἰκουμένης, δὲν εἶχαν σχέσεις. Ἐθύμωνε δὲ Σφιχτοχέρης, ἀμα τοῦ ἐλεγαν:

— Α! ὁ Τσιγγενές σὲ περνᾶ πολὺ! Κ' ἔγινεν ἔξω φρενῶν ὁ Τσιγγενές, ἀμα κανεὶς τοῦ ἐλεγαν:

— Ποῦ νὰ τὸν φθάσης ἐσύ, τὸν Σφιχτοχέρη!...

— Αν καὶ ὑπῆρχεν αὐτὴ ἡ ἡλιοφούγια μεταξὺ των, θήθελεν δύος νὰ γνωρίσῃ ὁ ἔνας τὸν ἄλλον, καὶ ἀπὸ κοντά.

Τὰ ἔφερε λοιπὸν ἡ τύχη νὰ κάμη ἔνα ταξιδίον ὁ Τσιγγενές ἔως τὴν Κούφαν, διὰ νὰ εἰσπράξῃ κατί τηρήσαντας Κορυρό, καὶ λιγάκι κωμικός, μὲ τὸ μοῦτρό του τὸ χονδρὸ τσα μὲ ἔνα γρόβον, τὸ χωμένο κατώ ἀπὸ τὴν περούκαντον, τὴν ἔανθην καὶ ὀλόσγουρην.

— Ήρθατε, ἀγαπητή μου κυρία Τζίνη, νὰ παρευρεθῆτε εἰς τὸν ἐκλαρ-

χομόν του, ἐτρεξε ὅλην τὴν ἡμέραν διὰ τὴν εύρη.

— Για νὰ δοῦμε, ἀν αὐτὸς δὲρφης θὰ μπορέσῃ νὰ μοῦ δώσῃ μερικά μαθήματα... οἰκονομίας! — ἐλεγεν ἀπὸ μέσα του.

Κατὰ τὸ βράδυ, τὸν ἀπήντησεν εἰς τὸν δρόμον, τοῦ ἐκαμένη κομπλι-μέντα, εἰς τὰ ὄποια μάλις κατεδέχθην τὸ παντητήσης ο Βασσοριανός, διότι, φάνεται ἐριλαργυρεύετο καὶ τὰ λόγια του ἀκόμη.

— Ετρεξα, τοῦ εἶπεν δὲ Σφιχτοχέρης, « δλα τὰ πανδοχεῖα, δποῦ ὑπέβετα πῶς εἶχες κονέψη, ἀλλὰ πουθεγά δὲν σὲ εὔρισκα. Τέλος πάντων, σ' ἐπέτυχα, καλέ μου δάσκαλε. Καὶ εἶμαι κατιυχαριστημένος! Μου δίνεις τὴν ἀδειαν νὰ σὲ συγδεύσω ἔως τὸ πανδοχεῖον καλά ἡ τὰ ἐμάντευεν δλα δσα τοῦ ἐλεγαν.

— Εγώ δὲν μένω σὲ πανδοχεῖον. Διατί νὰ κάμω ἀδικα εξόδο, ἀφοῦ δὲδοκες σ' δλους μας τὸν καθαρὸν δέρα τοῦ δρόμου, δποῦ πλαγιάζει κανεὶς χάρισμα;

— Ομιλεῖς σοφώτατα! Είνε δύος ἀνάγκη καὶ νὰ τρώμε! ἀπεκρίθη κατακοκκινος δὲ Σφιχτοχέρης, δταν εἶδεν διότι δὲλλος τοῦ δέδωκε κι' δλας τὸ πρώτον μάθημα.

— Τρώμε χορταράκια, φρούτα, διτερή, ποῦ νὰ μὴ στοιχίζῃ τίποτε!... διέκοψεν δὲ Τσιγγενές, δι' αὐτὸ πηγαίνω κ' ἐγώ νὰ βρῶ τὸ δεῖπνόν μου, καὶ... καληγύντα!

— Επήρη δρόμο κ' ἐφευγε. Αὐτὸ δύος δὲν συνέφερεν εἰς τὸν Σφιχτοχέρην, δὲ δποῖος διὰ τὸν κρατήση, δὲν ἐφαντάσθη ἀλλο μέσον παρὰ νὰ τὸν καλέσῃ νὰ δειπνήσουν μαζί. Ελεγεν ἀπὸ μέσα του διὰ τὸν ἐπάγιες τόσον ἐλεεινά, ὥστε, δσα κι' ἀν ἔξαδευε διὰ τὸ φαγήτον τοῦ Βασσοριανοῦ, θὰ τὰ ἔβγαζε μὲ τὸ παπάνω ἀπὸ τὰ σοφὰ διδάγματα τῆς συνομιλίας του.

— Θὰ μοῦ κάμης τὴν τιμὴν νὰ καθήσης στὸ φωτικὸ πραπές! μου... "Ω! χωρίς πολλὰ πράγματα... Ο Τσιγγενές ἐκύπταξε μὲ ἀπορίαν αὐτὸν τὸν ἀνθρωπον, ποῦ τὸν ἐκαλούσε. Είχεν ἀκούση πολλὰ διὰ τὴν φιλαργυρία του, καὶ τοῦ ἐφαντέτο παραδόξον, πῶς τὸ ἀπεφάσιζε νὰ τὸν καλέσῃ τὸ πρώτον διὰ τὸν καλλίτερο λόδι.

— "Α! δὲν τὸ εἶχα σκεφθῆ, βουτυρᾶ, τὸ λόδι εἰνε βέδαια προτιμότερο ἀπὸ τὸ βουτυρό. Νὰ μὲ συγχωρῆς, ποῦ σ' ἐνώχητος τὸν καλλίτερο λόδι... Καὶ ἔπηγαν στὸν βουτυρᾶ.

— "Ε! καλὸ τὸ φωτικό; Βουτυρᾶ, περίφημο, αὐτὸν μέσον παραδόξον, πῶς τὸν κατηγητής.. Είνε ἀνάγκη νὰ σᾶς τὸ είπω. Καὶ μετακόπιτος σ' τὸν καλλίτερο λόδι... Καὶ ἔπηγαν στὸν λαδᾶ.

— "Ε! λαδᾶ, τὸ λαδῖ σου εἶνε τὴν εργάτης προκοπῆς;

— Καὶ ἔπηγαν στὸν λαδᾶ τὴν εργάτης προκοπῆς!

— Καὶ ἔπηγαν στὸν λαδᾶ τὴν εργάτης προκοπῆς!

— Καὶ ἔπηγαν στὸν λαδᾶ τὴν εργάτης προκοπῆς!

— Ο γέρων φιλάργυρος τῆς Βασσόρας ἐμεινεν εὐχαριστημένος, διότι δὲν μένω τὸν καλλίτερο λόδι, καὶ τὸ βούτυρο καλλίτερο ἀπὸ τὸ φωτικό.

— Ο γέρων φιλάργυρος τῆς Βασσόρας

κόσμο δὲν είνε τόσο καλὸ σὰν τὸ νερό. Λοιπόν, Σφιχτοχέρη μου, δέν θα πάρω με λάδι. Εέρω ἐδῶ κοντά μὰ βρύση.

— Καὶ ἔπηγαν στὸν λαδᾶ τὴν εργάτης προκοπῆς!

— Ο γέρων φιλάργυρος τῆς Βασσόρας διότι δὲν μένω τὸν καλλίτερο λόδι, καὶ τὸ βούτυρο καλλίτερο ἀπὸ τὸ φωτικό.

— Ο γέρων φιλάργυρος τῆς Βασσόρας διότι δὲν μένω τὸν καλλίτερο λόδι, καὶ τὸ βούτυρο καλλίτερο ἀπὸ τὸ φωτικό!

— Ο γέρων φιλάργυρος τῆς Βασσόρας

— Ο γέρων φιλάργ

σμάτα, δι Μπέμπης έγύρισε στο σπίτι φορτωμένος με βραχεία. Ή μητέρα είχε έρθη να τὸν πάρη από τὸ σχολεῖον, καὶ μαζὶ τοῦ ἐπῆρε καὶ τὸν φίλον τοῦ τὸν Πέτρον, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν ἔξοχήν των. Ο Πέτρος δὲν ἤξευρε πῶς νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, καὶ τὸ μεγάλα του ἐκφραστικὰ μάρα μάτια ἤσαν δακρυσμένα ἀπὸ τὴν χαράν του.

— Βλέπετε, μπαμπά, (εἰπεν ὁ Μπέμπης, δλος καὶ καμάρι πά, εἰς τὸν πατέρα του,) πῶς ἐκράτησα τὸν λόγον μου; Τώρα δμως, ποῦ εἰνε παύσεις, θὰ κάνωμε μὲ τὸν Πέτρο τοῦ κόσμου τὰ παιγνίδια καὶ τες τρέλλεις!

— Καὶ γιὰ νὰ εἰνε σωστὸ τὸ πανηγύρι, λέγει ἡ μαμά, δὲν λείπει παρὰ ἡ Μπέμπενα, καὶ ἡ Μπέμπενα ἔρχεται αὔριο...

ΕΠΙΔΟΓΟΣ

Θρίαμβος τέλειος!

Η Μπέμπενα ἥλθε, καὶ φαντάξεθε πά, καλά μου παιδάκια, τὶ ώρατα ἐπέρασαν τὰς παύσεις των οἱ μικροί μας φίλοι.

Τὶ κρίμα δμως! "Ολα τὰ ώραια πράγματα γρήγορα τελείδουν, καὶ αἱ παύσεις ἔτελείωσαν! Τὸν Σεπτέμβριον, δι Μπέμπης καὶ δ φίλος του ἔξαναπήγαν εἰς τὸ σχολεῖον των, ἡ Μπέμπενα ἔσωτρική εἰς τὸ παρθεναγάγειον. Τὸν ἄλλον χρόνον, ἀλλες παύσεις, πάλιν εἰς τὴν ἔξοχήν, πάλιν καλὴ συντρόφιδι.

Ἐπέρασαν ἔτοι πολλὰ ώραια καλοκαριά, καὶ δι Πέτρος, ἀφοῦ ἐπῆρε τὸ ἀπολυτήριον του, ἐπῆγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον νὰ ἐργασθῇ εἰς τὸ κατάστημα τοῦ πατέρα του.

Ο Μπέμπης ἐπῆγεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἔγινε φοιτητής τῆς Νομικῆς, καὶ ὅτερα δικηγόρος. Εἶνε μεγάλος πά, καὶ κερδίζει πολλά. Η ἔξαδελφούλα του, ἡ Μπέμπενα, εἶνε τώρα δεσποινίς, ἡ δεσποινίς Ἀσπασία... Εἶνε ἀρραβωνιασμένη, καὶ νὰ την, τὴν βλέπετε εἰς τὸ παραθύρι, ποῦ περιμένει τὸν ἀρραβωνιαστικὸν της, τὸν Πέτρον, δ ὅποιος ἔρχεται σήμερον ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, πλούσιος δμογενής, μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς του, διὰ νὰ κάμουν γαμίους καὶ χαρές, καὶ ἔσφαντωσες καλές, — διὰ λένε στὰ παραμύθια.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ

Ἀγαπητοὶ μου,

ΙΔΑ προχθὲς εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως τὸν μικρότερον... τὸν μικρότερο... συνδρομητήν; "Οχι! εἰδα τὸν μικρότερον φοιτητὴν τοῦ ἐλληνικοῦ Παγυετιστημίου! Εἶνε ὁ φίλος μας Λικέφαλος. Αετός, ἐτῶν 14,

ἀπόφοιτος τοῦ Γυμνασίου καὶ μέλλων ἐντὸς διάλιγων τὴν ἡγεμονίαν. Σημειώσατε δὲ τὴν ἀναπόλυψιν δὲν τὴν ἔκαμε πρὶν ἀπὸ ἐμὲ μία ἐφημερία, τὸ "Αστυ", τὸ ὅποιον μάλιστα ἔλαβε καὶ συγένετειν μὲ τὸν «μικρότερον φοιτητὴν». Η ἴδια μου ἀνακάλυψις εἶνε — ἀλλὰ βεβαιωθῆτε δὲ δι' αὐτῆν δὲν ζητῶ διπλωμα, — δὲ τὸν «μικρότερον φοιτητὴν» ἔθγαλε προχθὲς τὰ ναυτικὰ (μὲ ὅποια τὸν περιέγραψε τὸ "Αστυ") καὶ ἔβαλε τὰ πολιτικά, μὲ τὰ ὅποια θὰ σᾶς τὸν περιγράψω ἔγω.

Φαντασθῆτε ἔνα μικροσκοπικὸν λικονοτορίσκον μὲ κίτρινα πάποντσα, μὲ μπλε-μαρένικοστουμάκι τῆς θρασ, μὲ γυριστὸ φωκὸλ — ἀπὸ αὐτὰ ποῦ ὁ λαός μας τὰ λέγει ἔξυπνότατα ἀλλὲ φετούρ, — μὲ κόκκινην γραβάταν, μὲ ψάθαι καροτεὶς καὶ μὲ μία λεπτὴν μαγγούριτσαν. Τὸν ἐφαγτάθητε; "Ε, αὐτὸς εἶνε ὁ Λικέφαλος" Αετός δ ὁ μικρότερος φοιτητής, σχυμόν κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἀλλά, ὑποθέτω, καὶ κατὰ τὸ ἀνάστημα, — χάρις εἰς τὸ διπλον αὐτὸς πάντοτε θὰ ἔχῃ τὰ πρωτεῖα, ἔστω καὶ ἀν παρουσιασθῇ καὶ κανένας φοιτητής δωδεκαετής...

Πρέπει νὰ ξεύρετε, δοσὶ δὲν τὸν ξεύρετε, δὲτι ὁ Λικέφαλος" Αετός εἶνε πολὺ εὐγλωττος καὶ πολὺ ἔξυπνος. Ἐνῷ λοιπὸν τὸν ἔβλεπα μὲ τὰ κάπως ἀστεῖα του πολιτικὰ καὶ ἐλυπούμην ποῦ δὲν ἦτο ἐκεῖ ὁ Βώττης νὰ τὸ σκαρώσῃ τὴν γελοιογραφίαν του, ἔσυλλογίσθην νὰ τὸν ἐρωτήσω τὰς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὴν μεταμόρφωσιν, βέβαιος δὲτι θὰ ἤκουα εὔμορφα πράγματα. Παραδέξω δμως δὲν ἤκουουσα τίποτε... Ὁ Λικέφαλος" Αετός ισχυρίζετο δὲτι ἡ μεταβολὴ δὲν τὸν ἔχαμε καρμίαν ἐντύπωσιν, δὲτι τὸ φωκὸλ δὲν

τὸν ἐνώχλησε οὔτε μίαν στιγμήν, καὶ δὲτι τὸ μπαστοῦν τὸ ἔκρατοῦσε σα νὰ ἥτο... τρίπους ἔκ γενετῆ! Αὐτὸ δὲν σᾶς φαίνεται περιέργον; Σεῖς δοσὶ πλέστε ἀκόμη ἐλεύθερα εἰς τὰ πλατεῖα καὶ ἔντεια σας, δὲν γομίζετε διὰ τὸν δικηγόρον ποῦ λέγεται φωκόλ ἀλλερούριο;

Σᾶς ἀσπάζομαι

1906

τοῦ ἐπαγγέλματος πρὸ τοῦ 21ου ἔτους τῆς ἡλικίας. Καὶ ἵσως ἀφορμὴν εἰς αὐτὸν τὸν νόμον θὰ δώσῃ ὁ Ἰδιος Δικέφαλος" Αετός, δ ὁ σήμερον μικρότερος φοιτητῆς καὶ ὁ αὐριον μικρότερος δικηγόρος!

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια).

Καὶ σαβουρωμένοι καὶ καλὰ ἔσουρασταν πολλὰ χρόνια, δὲν ἔχων τὴν ἀποπληγῆται ποῦ ἐκινδύνευσα νὰ πάθω δὲν ἐπωτοφορεῖ τὸν ὑψηλὸν καὶ στενὸν ἐκεῖνον πέριλαμπιον, ποῦ μὲ μετεμόρφωσε εἰς καμηλοπάρδαλιν. Εἰς τὴν ἀρχὴν τὸ ὑψέφερα καὶ μάλιστα τὸ ἐκαμάρωσα ἀλλ' εἰς τὰ μέσα τοῦ περιπάτου, — τὸ θυμοῦμα καλό, — δὲν ἔδειπα τὴν ὥρα πότε νὰ γυρίσω σπίτι καὶ νὰ τὸ πετάξω...

Μιὰ παροιμία δμως λέγει «πρὸς τὰ καλλη τ' εἰν' ὁ πόνος!» Καὶ καλλη πιθανὸν μὴ μήν εἰνε καθαυτὸ τὰ πολιτικά, ποῦ βέβαια δὲν ἔχουν τὴν χάριν τῶν ναυτικῶν, ἀλλ' εἰνε ἡ ἀνδρικότης, τὸ μεγαλεῖον, ἡ ὑπερηφάνεια. Καὶ δι' αὐτό, φαίνεται, τὰ παιδία παραβλέπουν καὶ τὸν πόνον καὶ τὴν στενοχωρίαν, ἀκόμη καὶ τὴν ἀσχημίαν, καὶ δὲν βλέπουν τὴν ωραγ πότε νὰ μοταμορφωθεῖν εἰς ἀνδράς — ἔστω καὶ χωρὶς μουστάκι. — καὶ δὲν ἔλθῃ ἡ ποθητὴ αὐτὴ ὥρα, ὑποτάσσονται εἰς τὸ βασανιστήριον ἀγοργύστως καὶ οὔτε καὶ τὸ αἰσθάνονται καθόλου. Διαφορετικὰ δὲν εἰμπορᾶ νὰ ἔξηγησω τὴν ἀναισθίσιαν τοῦ ἀγαπητοῦ μας Δικέφαλου" Αετοῦ. Εκτὸς ἀγ προσεποιεῖτο ὁ πονηρός, ἀπὸ φόνου μήπως τοῦ εἰποῦμεν δὲτι εἶνε ἀκόμη μικρὸς καὶ ἀνάξιος γὰ φορῇ πολιτικά...

"Οχι! διὰ! οὔτε ἡ ἡλικία οὔτε τὸ ἀνάστημα μόνον δίδει αὐτὸ τὸ δικαίωμα. "Οσον μικρὸς καὶ ἀν εἶνε ὁ Δικέφαλος" Αετός, εἶνε τώρα πλέον φοιτητής. Ποῖος εἰμπορεῖ νὰ τοῦ ἀρνηθῇ αὐτὸ; Καὶ μαζὶ μὲ αὐτό, ποῖος δὲν τὸν ἀρνηθῇ νὰ ἔγδυται καὶ νὰ συμπεριφέρεται ως φοιτητής; "Ωστε ἐλεύθερα εἰμπορεῖ νὰ λέγῃ δὲτι... τὸ φωκὸλ

λουθήσουν, τὰς ἐσταμάτησης μὲ ἔνα ξηρὸν καὶ προστατικὸν «Νό!»

"Τί τρέχει πάλιν, μις Σίμψων;

καὶ δὲτηρησεν αὐτὸν ἀκούσιον

πόλυ δυσολ-

ωνον" καὶ τὴν στιγμήν

ποῦ αἱ μα-

ραθαί ἀκο-

λησίες:

"Ομολογῶ, εἰπεν, δὲτι ἔως χθές, ἡ

μᾶλλον ἔως προχθὲς, οὔτε ἐφαντα-

ζόμην-δὲτι

ὑπόργουν οἱ τολμηροί θαλασ-

σοπόροι τοῦ Μαϊ-Ροῦ.

"Αν καὶ εἰκο-

τέργαραν, ἔπαν-

τηρησεν αὐτὸν

χρόνιον μά-

ραθαί την

την την

